

BOTH BALÁZS

Hommage á Georg Trakl

Sírba dőlt ezrek néma harctere,
az árnyak csorba kávéra ülnek.
Kavargó füst, antracit gyászzene,
rothadás: ime, az ünnep.

Kilyuggatva a hold pléhsisakja,
szilánk alszik a csipkés sebekben.
Eső szítál rozsdás hidakra,
nem lépünk egymás mellett mi ketten.

S nem lát magára kert, út és faszor,
a felhők rongya rossz hadivatta.
Fiait füstölgő tűzfészek alól
magános molnárfecske siratja.

Both Balázs

(1976):
Sopronban született,
azóta is ott él. 2002-ben
szociálpedagógusként
diplomázott a Benedek
Elek Pedagógiai
Főiskolán. Verseit,
novelláit 1999 óta
közlik országos irodalmi
folyóiratok, antológiák.
Négy verseskötete jelent
meg, legutóbb 2018-
ban, *Romfalon virágmag*
címmel.

Gulácsy Lajos: Régi instrumentumon játszó hölgy (1910 k.)

A századelői kacér mosoly,
a vadrózsaiilat, a pengő hárfa
téged hív mind, hogy karjába omolj:
lángsárga téboly az asszony vágya.

Villan, - és leszel örökre fogoly -
vérnarancs keble, gótikus válla.
Bagatell játék, mégis komoly,
gyülékony térben állsz, élő fáklya.

Ha porrá ég este szégyen, szemérem,
s tigris-árnyékká nő majd a szende,
hová is mennél innen? Már késő.

Soha ne pillants a képre tükrében,
a sima csontra, tar halálfejre.
Ő lesz majd ez a szép nő.

Both Balázsnak már
a 2005-ben megjelent
első könyvében is
szerepeltek "képversek".
A későbbiekben több
ciklusnyi is jelent meg
közülük René Magritte-
tárlat címmel, illetve
a magyar pikktúra
nagyjainak képeiről is sok
verset írt.

Derkovits Gyula: Éhesek télen (1930)

Hat napja se munka, se enivaló,
állok a körút nincstelenjeivel.
Fagyos mező lett a folyó,
csendőrkard les, a láz kiver.

Mint Krisztus teste, fénylő kenyér
felmutatva, tornyos polcokon.
Nyájas péknek harsog a vezér.
Szíjam szorosabbra fogom.

Ölhet az ember, ki hat napja éhes -
szelíd glória ragyog a péken.
Két cipó forró illata lesz
ma délben is az ebédem.

Mednyánszky László: Téli erdő

Ózek nyomában esővíz dermed.
Itt későn kel a nap, korán sötétül.
Szálfaoktatanak komor fegyelmet -
miképp kell kidőlni végül.

Szamócaízt rejtő árok partján
vasforgács, halomnyi rozsdás levél.
Mint kósza kalmár, sziszegő talján,
mustrálja, fel-felkapja a szél.

Pogány rézgong villan az égen,
majd pamut rejti el, halbórszürke.
Tölgy-katedrális épületében
oszlík a köd, mint tömjén füstje.